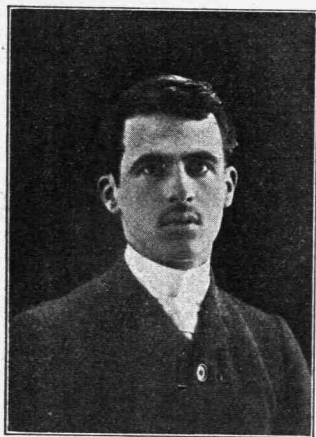

ΜΙΑ ΕΙΣ ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

[Ὁ νεαρὸς συνεργάτης τοῦ Ἡμερολογίου κ. Μαρῖνος Σιγοῦρος, οὗ τὸ ὄνομα ἐγένετο ἤδη γνῶριμον καὶ συμπαθὲς εἰς τοὺς ἀναγνώ-

στας αὐτοῦ. Καταγόμενος ἀπὸ τὴν μυρωμένην καὶ ποιητικωτάτην πατρίδα τοῦ Σολωμοῦ, τὴν ἀνοσοτεφῆ Ζάκυνθον, ἐκ διακεκριμένης οἰκογενείας, ἥτις ἐκαλλιέργησε κατὰ παράδοσιν τὰ γράμματα καὶ τὴν ἐπιστήμην, τυγχάνει ἐκ τῶν ὀλίγων ἐμπνευσμένων καὶ μουστραφῶν φύσεων, αἵτινες ἀφιερῶσιν ὅλας τὰς σκέψεις καὶ ὅλην αὐτῶν τὴν ἀγάπην εἰς τὸν ναὸν τῆς Τέχνης. Καίτοι νεώτατος εἰσέτι, εἰς τὸν πρῶτον ἴουλον τῆς ἡβης, εὐμοιρεῖ σπανίας καὶ ἐπιζήλου ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως, πρὸς ἣν συνενοῖ ἰκανὴν γλωσσομάθειαν, ἔγραψε δὲ καὶ ἐδημο-

σίευσεν πολλὰ πολλαχοῦ περὶ καὶ ἔμμετρα, μαρτυροῦντα τὸ λογογραφικόν του τάλαντον.]

Quotque aderant vates,
rebar adesse deos.

ἝΒΙΔΙΟΣ.

ΠΑΤΩ τῆς Ρίμας τὸ παγκόσμιον σπαθὶ
καὶ τοῦ Ρυθμοῦ τὸ αἰώνιον δοξάρι,
σὲ ἄφθαστον κύκλον ἐλεύθερον ἢ ψυχὴν
καὶ ποθεῖ, καὶ ζητεῖ νὰ πάσῃ.

Τοῦ Ἀγνώστου εἶμ' ἐγὼ ὁ κυνηγός,
 στὸ ξανθὸ φῶς τὸ μακρινὸ πετάω
 εἶμαι μικρῶν θεῶν δημιουργός,
 κάτι νὰ πλάσω καὶ ἐγὼ ζητιάω.

Κάτου ἀπ' τὸν ἥλιο, κάποιο δειλινό,
 ἐσκλάβωσα χρυσὸ ἕνα σκαραβαῖο
 καὶ σιῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων τὸ ναὸ
 ἐγρίκησα κάποιο ρυθμὸν ἀρχαῖο.

"Ἦπια τῶν ἀστεριῶν τὸ πλούσιο φῶς
 καὶ στοῦ Ρυθμοῦ ἐποιήθηκα τὴ βρῦση,
 εἰς τὸ ἄλλο φῶς δὲν εἶμαι ἕνας τυφλός
 κι' ὄλα τ' ἀνατριχιάσματα ἔχω γνωρίσει.

Εἶδα τοῦ Ἥλιου τὰ δλόχρονα μαλλιά,
 ὁποῦ ἔσβεναν σὰν ρόδα μαραμένα,
 ξέρω τ' ἀθάνατα λόγια τὰ χρυσᾶ
 ποῦ σιὸ Ἄπειρο ὁ Θεὸς τᾶχει γραμμένα.

Μιὰ ἀχτίδα, ἀνεβασμένη ἀπ' τῆς ψυχῆς μου,
 τὰ βάρθη, σιὴ θωριά μου τρεμοφέγγει
 καὶ δείχνει μου σιὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου
 τὸ ἄσβηστο φῶς ποῦ σιὴν ψυχὴ μου φέγγει

Τῶν λουλουδιῶν τ' ἄπειρα μύρια ὑρώματα,
 τῶν κάμπων, τῶν βουνῶν οἱ ὠμορφιές
 ἀλλάζουν σιὴν ψυχὴ μου χίλια χρώματα,
 λές καὶ εἶν' θεῶν ἀπόκρυφες μορφές.

Κάποια ψυχὴ θρηνεῖ μὲς τὴν ψυχὴ μου,
 κρυφὸς κ' αἰώνιος πόθος μὲ μαραίνει ...
 τῆς Τέχνης τ' ὄνειρο, μακριὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ μου,
 σὲ μακρινὸ ἀκρογιάλι μὲ προσμένει.

Τοῦ δρόμου μου ἀναζήτησα τὴ θύρα
 θύρες πολλὲς ἐγύρισα κ' ἐμπήκα,
 σύντροφο μόνο τῆς ψυχῆς τὸ φῶς ἐπῆρα ...
 Σὲ κάθε δρόμο καὶ ναὸν εὑρῆκα.

Πολλοὶ ναοί. Σὲ ποιὸν νὰ προσκυνήσω ;
 σὲ ποῖο βωμὸ νὰ γύρω τὸ κεφάλι ;
 τίνος ψάλτη τὸν ὕμνο νὰ γρικήσω ;
 πρὸς ποῖο φῶς ν' ἀνοίξω τὴν ἀγκάλη ;

Ἐκεῖ ψηλὰ στοῦ Ὀλύμπου τὰ βουνὰ
 δὲν λάμπει ὁ ἥλιος. Οὔτε τὸ φεγγάρι
 ἐπρόβαλλε. Τ' ἀστέρια μοναχὰ
 φωτίζουν μὲ τὴ μαγικὴ τους χάρη.

Μὲ συνεπαίρνει ὁ θρίαμβος τῶν ὄνειρων
 καὶ τῆς ἀλήθειας ξεγελᾷ τὴ θλίψη,
 τὸ πνεῦμα μου πετᾷ σ' αἰώνιον γῆρον,
 ὡς ποῦ νὰ λάμπη ἡ Αὐγὴ στὰ οὐράνια ὕψη.

Μὲς τὸν καθάριο κάταστρο οὐρανὸ
 μιὰ λάμπην ἀστεριοῦ ζητῶ νὰ φτάσω
 καὶ στῆς Ἀλήθειας τὸν μεγάλο ὠκεανὸ
 κάποιο κογχύλι ὀλόμικρο νὰ πιάσω.

Εἶμαι τοῦ Ἀγνώστου ἐγὼ ὁ κυνηγὸς
 κι' ἀγνώριστος διαβαίνω ἐδῶ στὴ γῆ.
 Τὸ ξέρω. Εἶμαι ἀδύνατος, μικρός,
 καὶ ζῶ παράμερη κι' ἀσάλευτη ζωή.

Πηγαίνω σ' ἓνα δρόμο μακρινό,
 εἰς τὸν αἰώνιο τῆς Ἀλήθειας δρόμο,
 διαβάτης πρόσκαιρος δὲν εἶμ' ἐγὼ
 καὶ τοῦ θανάτου ἀνηφῶ τὸ νόμο.

Στὸ δρόμο ποῦ ὀδηγεῖ ἐκεῖ ψηλὰ
 μὲ τὰ ὄνειρά μου μοναχὸς πηγαίνω ...
 Τὸ φῶς, ἡ σκέψη μου, ὀλοῦθε ἀναζητᾷ
 τὸ φῶς τὸ μυστικὸ ποῦναι κρυμμένο.

Ἰέρκυρα, Σεπτέμβρης τοῦ 1902.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ